

LA BARRETINA

SETMANARI POPULAR HUMORÍSTICH Y LITERARI
Deslligat de tot partit polítich

SORTIRÁ CADA DIUMENGE

ENCÁRRECHS Y CORRESPONDENCIA.—MOLAS, 24, ENTR.º, 1.ª

Número solt 5 céntims
Atrassats 10 céntims

SUSCRIPCIÓ: Un any 3 pessetas.—Mitj any 1'50
Los suscriptors del interior, rebrán lo folleti encuadernat

Un aspirant á Ministre

QUART FOLLETÍ DE **UN NIU DE RAHONS**

LA SETMANA

UN GRAN PROJECTE

V

Monopoli de las grans empreses madrilenyas.—Els autors y mestres compositors catalans nos en podrián fer tres cuartos d' aquest assumpto. Están escamadíssims. Nosaltres farem algunas observacions, las més indispensables solsament.

El fet es el següent: s' han constituït á Madrid una dotzena d' empreses teatrals, las quals se cuidan no solsament de formar companyías que actuin en els teatres de la Cort (lo qual res tindria de particular), sinó també d' enviar á las Capitals de Provincias companyías dramáticas que d' una manera ó altre depenguin d' aquelles empreses madrilenyas que las envían. La companyia del *Dorado* es una branca del teatro A de Madrid; la del *Principal*, es part de la del teatro B de la Cort; la de *Novelats* depent de la del teatro C de la capital, etc. Las conseqüències d' aquest acaparament son desastrosas pel públich, desastrosas pels literats catalans, y desastrosas pels mestres compositors barcelonins.

Aquellas empreses madrilenyas van estenentse per tota la península, per medi d' aquelles companyías, que á las capitals envían; y al mourerse á Madrid aquella companyia monopolisadora, son moviment s' extén á tot' Espanya com el d' una aranya inmensa que mugués sos tentáculos colossals pera ofegar totas las iniciativas. Apoderadas ja de tots els teatros de la Península (y de Barcelona principalment), ja no 's representan mes obras que las estrenadas á Madrid, castellanas per lo tant, y de mestres castellans generalment, puig á la Empresa de Provincias que estrena una obra, li prohibeixen las de Madrid representar las obras de son repertori, y la matan per falta d' obras.

Ja 'n pot ser de bona alguna obra d' un literat catalá, ó la música d' algún mestre nostre; no tindrán may els honors de la representació, mentres se repeteixen cents y cents de vegadas las obras madrilenyas més vulgars. Las Empresas barceloninas no 'ls hi volen representar per ser dependentas d' algún modo de las de Madrid y per pór de que aquestas no 'ls hi neguin las sevas obras; y si l' autor ó 'ls autors volen no obstant véurerlas en escena, preparintse á ferlas traduhir en castellá (com fa en Guimerá), á trasladarse als músichs á Madrid (com á degut fer en Vives), y á véurelas tornar després á Barcelona, com si no fossin cosa nostra, com si lo catalá degués, pera ser bó, atravessar l' Ebre, y rendir culto y vassallatge als deus que s' alsan al barri aquell de la Manxa, que 'n dihuen Madrid.

Pobres literats, músichs y teatros catalans, víctimas d' aquest monopoli odiós exercit pel mercantilisme madrileny! No es estrany que fins á Catalunya sían las obras excesivament castellanas y que Catalunya no tinga encara un parell d' Operas estrenadas y poquíssimas sarsuelas, y encara de género ínfim, que ni mereixen aquest nom! No es estrany, sobre tot, que estigan perdentse á Barcelona verdaders talents literaris y musicals, que podrián conquistar pera sí fama gran y grossa glória per la Patria.

Ah! Mil voltas se burlan los periódichs catalanistas del geni poch emprendedor dels castellans, que han deixat acaparar tots los negocis é industrias

per companyías estrangeras. Y 'ls que aixó desfavorablement comentau, no veuen que 'ls catalans estém sofrint per part del art madrileny la mes degradada de las tiranías; no veuen que 'ns hem deixat, y aném deixantnos explotar per aquells de quin geni, casi nulo, nos rihem!

No es hora encara de mirar de acabar ab aquet monopoli de las grans empresas madrilenyas? No es hora encara de crear una Opera y Sarsuela purament catalana? No es hora encara d' oferir als mestres y literats catalans camp ample, pera que hi pugan mostrar son geni y desentrotllar son talent?

Donchs aquest es un dels principals fins de la nova Empresa, de la que fa cinch números vením parlant.

RAMON DE MONCADA.

CRONICA HUMORÍSTICA

FAULA

Era l' acció en aquell temps deliciós, en que las bestias parlaban igual que l' home fins á fells' la competencia. En los arbres corpulents, en las rocas y en las penyas, á un cartell gros, s' hi llegía com un' especie d' arenga convocant á un gros mitin á tota clase de bestias; y tanto més tanto menos lo que seguit poso, deya: Bestias grans, bestias petites, bestias mascles y famellas atureu lo vostre pas y llegiu qu' es cosa seria lo que jo; conservador de la pobre patria meva comprench que podrá ser útil per regenerar las bestias. Jo; 'l tigre, tigre real com hi algú que m' anomena ab cara de ochs amichs ab ungles llargas y dretas, ab uyals més afillats que las dagas de Florencia, y ab una pell més bonica que las *estoras* de Persia; jo que al Lleó la contraria

he portat, perque l' enveja nia dins de lo meu cor boy clavat com una aresta, comprench arribada l' hora que s' em dongui preferencia puig lo meu antecesor de tant vell ja rapapieja. No es que vullga fe un discurs com va fer aquell Silvela per lograr la poma d' or á costa de prometensas; no senyor, no so insensat, encare tinch prou xabeta pera saber distingir com persona, dich com bestia. ¿Recordeu qu' erem nosalt es hereus de tota la terra y avuy mimva á cada pas l' imperi que richs ens feya? Y tot perquè? per ser debils, els homes avuy ens firmen y 'ns ensenyan pels carrers ab sanya cruel y fera; ¿qu' es dels micos aixerits? ¿qu' es de las monas lleugeras? A s primers, tot lo jovent de las ciutats es carneixen y á las segonas per Pascua regalan als nens y nenas; ¿qu' es dels lloros parladin?

es una *retrogada especie*
 avuy casi tots son muts
 y es per ells aixó gran befa.
 Y 'ls burros, ¿que tant simpátichs
 son ab lo seu cantá alegre?
 tant sols son sachs de pellisas
 que l'home 'ls dona ab ma ferma;
 y 'ls caballs, ánechs y gossos,
 badells, vacas y cabretas?
 ahont son? de que s'han fet?
 Ah germáns! me fa estremeixe;
 y nosaltres tant valents?
 clase temible de feras
 anem á caure á las mans
 d' un *musiu* Bidel *cualquiera*
 y 'ns martiritza perque
 á son mando fem el *bestia*.
 Donchs no senyors, no pot ser;
 jo regenero á las feras
 si 'm nombran rey absolut
 que ab mos fets be ho puch mereixe.
 Jo daré l' autonomia
 á tothom que la meresca;
 jo 'ls daré lo benhestar,
 que semble fugit per sempre.
 Per lo tant forsa atenció

bestias mascles y famellas;
 al se á mitja nit al plá
 anomenat la Sirena,
 vos esperaré. Jo. El tigre
 Dat en Maig. Bosch de las Bestias.

Segons he vist á las crónicas
 lo mitin va ser solemne:
 van aclamar rey al tigre
 ab gran complascencia seva
 y pel govern va adoptar
 á sa familia sencera
 incluhint com sol ministre
 á una molt famosa hiena.

Ha passat temps y més temps
 y la *ventatje* que 'n treuhen
 d' un govern com van posar
 es que tant sols qued n feras;
 Micos, lloritos y monas
 y fins las bestias domésticas,
 han caygut baix los caixals
 de tots aquells que 'ls governan.
 Are treu lector si ho vols
 la consegüent MORALEJA.

BOCA CECA.

A LA VORA DEL FOCH

L'escena en un poble d'alta montanya.

—Hostaler! demá á las quatre feu que 'm cridin.

—Caratsus! Si que no se com ho farém, perque á n' el poble no hi ha
 mes rellotje que 'l de Sol y de nit no 's veu.

—No amohinarse, salta l'hostalera lo gall es lo rellotje millor.

—Te rahó la Tresona; lo gall no falta may; cada matí á trench d' auba
 fa la seva cantada.

—Ja 'n tinch prou, vá respondre 'l viatjer, perque dormint, fins sento lo
 vol d' una mosca.

Y donant la bona nit, fou vers lo seu cuarto, disposat á llevarse a la pri-
 mera nota.

Quant lo sol entraba fins prop lo seu llit, despertá tot sorprés de la molta
 claror y de no haber sentit lo cant del gall; ell que tenia l' oido tant fi! bona
 mostra fou d' aixó lo que tardá en dormirse, gracias á la música *di cámara*
 que l' hi donaren los mosquits.

Se vesteix mitj rondinant y baixa á baix guarnint la mula y munta á
 dalt no sens avans passar pel galliner y emportarse aquell gall que l' havia
 de despertar.

Quant ja lluny trobá un pagés que endressaba sos passos vers lo poble aquell, al qui despues del saludo corresponent l' hi diu:

—Bon home que potser aneu al poble de C.....

—Sí; voldria algo?

—Os agrahiré que passeu per l'hostal y digueu á la Tresona que m' he endat lo rellotje á adobar.

* * *

Diu que 'l secretari Porta
molt llargas las unglas porta.

—No 'n fassis cas: segons diu
tant sols de las unglas viu.

TRANQUILITAT.

Parlant de somnis.

—¿Veus? no hi ha res que 'm fassi mes malicia que 'l somiar.

—A noy, donchs á mí m agrada molt.

—No sé perquè.

—Home; perque aixís un no passa la nit tant aburrida.

Habent donat lo governador de cert punt, l' ordre de que, al qui li portés lo cap d' un lladre molt afamat, li donaria en recompensa cinch-centas lliuras; tot lo poble se posá á buscarlo, qui per un cantó, qui per un altre.

Doná la casualitat qu' un pobre pagés lo vegés adormit entre unas ginestreras. Si acostá lo desarma ab cuydado y despertantlo, li apunta un revolver, dihentli tot sério:

—Alto aquí, lo cap ó la vida.

V. OTNAC.

(DIALECH ENTRE ESTUDIANS)

—Tan que 't pintas de sabi y encara no sabs conjuguar.

—Mes que tú!; te pensas que perquè vaig á recó no 'm se espavilar. Ja pots anar á primé, que 't deixo un bell tros enrera.

—Ja te rahó lo mestre quant te diu que sabs mes qu' un burro.

—Mira, no t' en burlis, perque 't treuré 'ls drapets al sol.

—Donchs á veure si sabs conjugá lo verb tronar.

—Indicatiu trono. Impf. tronaba. .

—Prou, ja veig qu' en sabs. Y 'l verb amar?

—Jo amo, tu amas, ell...

—Ara si que 't diré sabi, perque sabs mes que 'l mestre. No creya que sapiguessis tant.

—¡Ah! qué 't pensaves?

—Be deus sapiguer lo verb bramar?

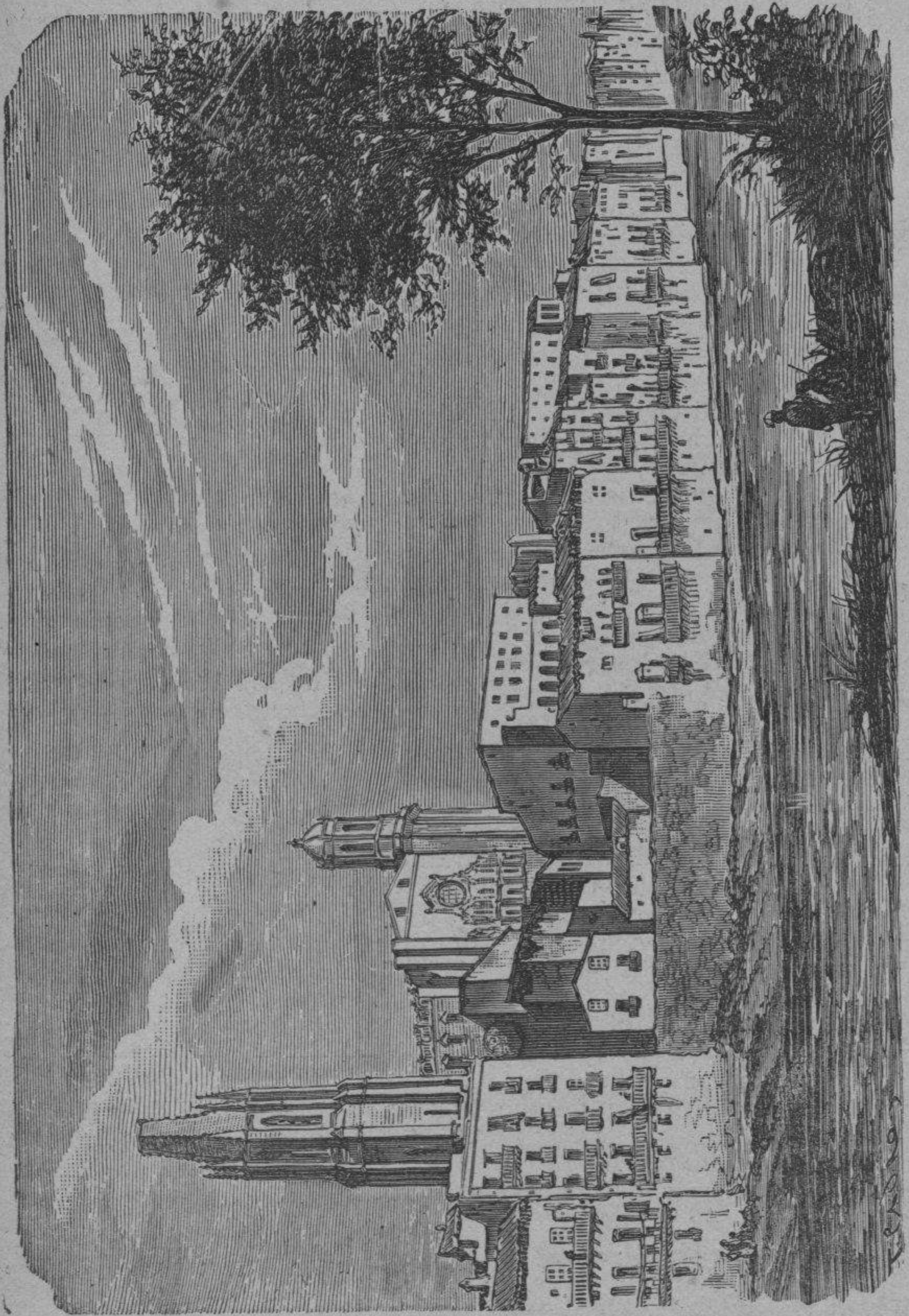
—¡¡¡Sí!!! Mira. Jo bramo...

—Es á dir que bramas? Ara si que 't diré burro, perque desde 'l moment que tu mateix dius que bramas; deus sé un burro ab dugas potas?

—Donchs, cóm se conjuga? Animal!

—Jo?... ¡¡¡Tú!!! bramas, ell brama, etc...

ARUAF

Vista de Girona

Fent versos

SONET

Ab deliri y afany cullo la ploma
y febroench comenso ma poesia...
n' es gran la inspiració que en mon pit nia:
cuatre versos tindré ja ¡y que no es bromal!
Y sense descuydarme punt ni coma,
contant com una vella ab gran mania

las sílabas del vers, la pensa mia
n' he fet cinquanta més ab poca estona.
Quan llesta está, ma ideya lluminosa
repasso, més la rabia foll me posa
al veurer... ¡un bunyoll!.. Ab tals bravatas,
no se si corretgir, pero... ¡es inútil!
y al veurer ab enuig que es cosa sutil,
ne faig micas... y torno á fer sabatas.

JOSEPH DURÓ Y GILI.

Mas primeras cebas

Jo no menjava ni dormia.

Tot mon anhel, tota ma atenció, la tenia ocupada per una idea constant, que com una barrina, anava perforant mon cervell per arribar al logro de ma il·lusió.

Uns quants amichs, y vehins si fa ó no fa d' una mateixa edat, habíam fundat un teatret casulá, en lo quin s' hi reunían las familias de tots, y los diumenges al vespre se matavan las vetllas fenthi comedietas de pochs personatjes, essent las preferidas las que no hi sortian donas.

Dama ja 'n teníam; però la pobre no sabia lletra, y no 's podeu arribar á figurar los trevalls que teníam per engargallarli lo paper, y quin desempenyo li cabia; pitjor que 'l nostre, que las hi engaltavam cada hú tal com li semblava, y es la demostració més justa per compendre quin' olla resultava tot plegat.

Jo sempre habia tingut la mania d' embrutar paper fent ensaigs de poesias y altres crims literaris, que tal devían esser; puig no tenia estudis, perquè als meus pobres pares los hi fou molt aviat més necessari y útil, mon escás jornalet d' aprenent batifuller, que totas las quintillas y décimas que jo en ma xifladura los hi podia presentar á grossas.

L' ocasió d' haber entrat soci ab los comediantes de vehinat, doná per resultat que comensés á arrelar en mon cervell l' idea de fer un drama que pogués esser representat per nosaltres. Aquí de las invocacions á Talía, y de las consultas á quants paperots impresos queyan en mas mans.

Si 'n váreig passar d' horas contemplant aquellas enfiladas de romansos, defensats de las ventadas per aquellas pinsas de canya arrapadas al cordill de 'n palomá, y váreig discutir ab aquell pobre jayo sort com una campana, fentli regirar la caixa de fusta, ahont hi guardava tot aquell arxiu de carre-ró, ab l' afany de devorarlos tots, vaig acabar per tenirne una col·lecció que avuy més de quatre la pagarian á bon preu si la trovaban.

Inútil tot; prou llegia y rellegia; l' inspiració no arribava mostrantse més escassa que las dobletas de cinch duros al estat present.

Per fi 'm váreig inspirar,—encare no se com—y tot seguit vingan mans á l' obra; y va sortir una xanfainada de moros y cristians, un bullit de damas

robadas y galans enmatzinats .. ab una trama plena de nusos y un xafarranxo esgarrifós per acabament que l' Echegaray y hauría fet barrejada.

Comensárem los ensaigs, y d' alashoras compadeixo de tot cor als autors al posalshi un' obra.

No 'm cabía al cervell que mos companys s' ho engiponessin tan malament, y no interpretessen l' obra tal com jo l' había somniada; prou feya forsas de flaqueza per encarrilarla cap al meu ideal; tot en vá; á cada nou ensaig menos la coneixía.

No se si per efecte dels acaloraments que 'm costava, ó de l' engunia nerviosa que 'm consumía al veurer tan mal tractada la meva obra—que dit sense modestia en aquell *entonces* jo 'm creya qu' era millor que *La vida es sueño*,—vaig renyir ab la gana, comensant á posarme trist y melancólich.

Los de casa se alarmaren de mala manera, y en particular lo pare; que no se per quins set sous las va pegá ab que jo m' había enamorat de la Quimeta—la dama—y sens contemplacions de cap mena va engegar la societat á rodar; desmontá lo teatro que á las golfas de casa nostra se trovaba instalat; fen un terrible seqüestro de tots mos papers, allunyant á companys y amichs obligantme á exir á passeig ab ell totas las festas á la tarde, y de jornet á retiro.

Se passá molt de temps; váreig anar adobantme, tornant á reapareixer la gana y reconquistant mas carns tan facilment perdudas.

¿Y lo drama pensarán vostés?

Tots los meus esforços per procurármel foren inútils; no vaig poguer indagar son paradero.

Lo pare va procurarse l' original, y ja 's va cuydar de darse bona manya á fi de que no comparegués altre volta devant mos ulls.

*
* *

Arreglant; no fa molt temps la casa, ab motiu de mon casament—y no ab la dama per cert—váreig trovar arreconats á las golfas, ferros vells, barrets de totas menas y etxuras, tot confós en aquella gran pila d' endróminas, que lo pare al cel siga, ab son afany d' entaforarho tot com las garsas, y no llenzar rés, que tot era malaguanyat per ell, per més inútil que fos, en que li embrassés mitja casa, me vaig trovar entaforat en mitj de tot aquell fato un plech, enrotllat, sostingut per una ample faixa de paper esgroguit com un convalescent, ab una inscripció feta ab tinta mitj borrosa pel temps... y figureus ma sorpresa al reconeixer la lletra del pare y ma sofocació al llegir aquella lápida mortuoria que tancaba la meva vida literaria y deya axís: «Las primeras cebas» ó l' enemich més terrible de mon fill, ab temps tret de sas garras que l' haurían portat á san Boy ó al *campu santu* avans de l' hora, á no mediarhi las encertadas midas presas per un pare gelós del benestar de sos fills.

Los ulls m' espurnejavan; un calor no acostumat corria per mas galtas, y ab un xich de recansa vareig tirar lo paquet al fons del sach, ab tot lo destinat al drapayre, sentint ab tota l' ánima que alló, que tantas suors y engunias me costaba, acabés tan malament, anant á servir de mortalla á monjetas cuytas ó butifarra del greixet.

C. SAMÁ.

¡Desengany!

I

Donselletes de la plana
feume 'l favor,
de mirar si dins l' Iglesia
troveu mon cor.

Era en plena primavera
quan lo perdí,
y 's vadaban las ponsellas
de! meu jardí.

Respiraba la natura
tant sols amor,
y en la porta de l' Iglesia
vaig perdre 'l cor.
Mos llabis ne pronunciaban
una oració,
y allá á la pica del aigua
fou mon doló.

Un donsell allá n' hi había
blanch com la neu,
sos ulls blaus al cel miraban,
pregant á Deu.

Més ¡ay! al baixar la vista
me vegé á mí,
y en doná l' aigua beneyta...
jo li prenguí.

Mon ayma ja no recorda
lo que passá
quan ab l' aigua que vaig pendre,
me vaig senyá.

Pro si se que n' estich trista
per lo dolor,
desde 'l jorn que dins mon ayma
Entrá l' amor.

Prou procuro cada día
ab gran anhel,
buscá 'l jove que 'm captiva...
més deu sé al cel.

Puig ma vista no descansa,
y en lloch lo veig;
s' ompla mon ayma de pena,
y molt sofreix.

Donselletes de la plana
feume 'l favor,
de mirar si dins l' Iglesia
troveu mon cor.

II

No busqueu tendres amigas
ja lo meu cor,
qu' al peu de l' Ara sagrada
trovi m' amor.

Cuatro cops la primavera
n' ha rebrotat,
y tants altres l' hibernada
tot ho ha glassat
Més lo toch de las campanas
tot blondejant,
ne diu que avuy á l' Iglesia
gran festa fan.
Y per xó allá so marxada
aqueix matí,
y he trovat ma dolsa aymía
qu' estava allí.
Més no estava allá á las picas,
sinó al Altar;
y allí sa primera Missa
ne va cantar.

Blanca vesta ne portaba
aquell doncell,
d' or portaba la casulla,
com son cabell.
Al altar del mon las galas
daba l' adeu,
mentres que ab fervor donaba
son cor á Deu.

Lo meu cor prou lo volía
ab gran anhel...
Potsé trovi aqueixa ditxa
allá en lo cel.
Are veig d' aquí la terra
la vanitat;
sols allá á la eterna gloria
hi ha la vritat.
En lo cel los cors que s' ayman
se trovarán;
y 'ls amors qu' aquí 's perderen,
Rebrotarán.

No busqueu tendres amigas
ja lo meu cor,
qu' es al cel, hon sols reposa
caster amor.

TOMÁS COMELLAS.

DE TOT ARREU

Pera dar cabuda al molt original que se 'ns ha acomulat, nos veyem precisats á publicar en aquest número 12 planas de text y 4 de folletí.

— La secció dramática del Círcol Católich de Sant Joseph de Sant Andreu, inaugurá diumenge passat la temporada ab la representació del drama en cinch actes «L' Aliga negra», essent molt aplaudits los joves Mitjans, Serra, Campanyá, Ballester, Plá, Cortinas, Asmarats, Sánchez, Malgá, Valls, Barbará, Borrás, Torrents y Figueras, com també ho foren en la representació de la pessa «Cosas del oncle».

La nombrosa concurrencia sortí del tot complascuda.

— Al mateix día també comensá sa tasca la Secció dramática de la Joventut Católica de dita barriada de Sant Andreu, representantse per los senyors Gaspar, Segura, Parellada, Vila, Escaramis, Camps, Guardia, Baliarda, Artés, Basols, lo drama del Rvnt. J. Ildelfons Gatell, Pbre. «El misionero», estrenantse ademés la pessa del senyor R. Badosa, membre de dit Centre «Ditxosa sogral» que feu riure moltíssim á la distingida concurrencia que omplia lo saló d' espectacles.

— Lo teatro del Ateneo de Sant Lluís Gonçaga de Sant Martí de Provencals, es vegé plé de gom á gom, ab motiu de representarse lo drama en tres actes y prosa «¡El hijo, carcelero del padre!» que tingué una bona execució per part dels joves Vila, Puig, Plans, Bayés, Manasauch, Sancerni, García, Freixa, Jorba y Pujol.

Per fi de festa, se representá la pessa «A cal jutje».

— La secció declamatoria del Ateneu de Sant Lluís de Sant Andreu de Palomar, posá en escena la nit del diumenge passat el drama «Enrique VIII», essent desempenyat per los senyors Sabatés, Campanyá, Comas, Sitjás, Bachs, Quintana (F) y Quintana (J).

En sa representació, s' hi notaren certas deficiencias, víctimas de la falta d' estudi de 'ls papers, per lo cual als hi recomaném mes estudi d' ells.

Finalisá la funció ab lo sainete «Las malas companyías», essent molt aplaudit son desempenyo. Las dos obras se repetirán els días 22 y 29. De las funcions d' aquest Centre, procurarém tenirne al tanto als nostres llegidors.

DE FORA

Haventnos sigut del tot imposible, com hauría sigut nostre desitj, al estreno del drama en tres actes del senyor Abril y Virgili, titolat «Iselda», que tingué lloch lo diumenge passat en lo teatro de la Academia Católica de Sabadell, sabém per part certa que 'l sus dit drama alcansá un verdader éxit y que 's d' argument gran y completament original desentrotllat magnificament y ben interpretat per los actors de dita Academia. Lo públich aplaudí moltíssim, principalment al final dels actes, obligán al senyor Abril á sortir al palco escénich.

Nostra felicitació y aplauso al senyor Abril y Virgili, per lo nou éxit que ha alcansat en la escena católica.

— Los joves aficionats del teatre de la Joventut Católica de Manlleu, posaren en escena per tercera vegada, lo drama «Los moneders falsos», essent los papers ben interpretats, distintgintse en los papers de *Joseph, Pep y Mus*, los joves Crespí, Arqués y Subirana.

Lo que més impresioná y agradá al públich (bastant numerós) fou que al tercer acte la capella 's trasforma en plassa, ahont hi había lo patívol ab tot lo que 's requereix per una execució y á las gradas del mateix, se desarrotllá el final del drama.

Finalisá la funció ab la pessa «Lo home de sach», en que 'l públich 's divertí.

Uns quants joves de la mateixa, sortiren la vigilia de Pasqua á rccorrer vários carrers de la població, cantant unas bonicas Caramellas, escoltantlos ab atenció lo públich que 'ls seguia

— Lo día de Pascua en lo Centre Católich de S. Vicens dels Horts se va posar en esce-

na lo drama «Enveja y Caritat» que fou molt ben interpretat pels aficionats Turés, Boloix, Reverter, Costa, Montmany, Campmany y altres, distingintse lo nen Pere Ferrés que va fer plorar á mes de quatre personas.

Després se va representar la divertida pessa «Lo día dels Ignocens» que va fer riure de debó.

Fou ben interpretada pels aficionats Reverter, Costa, Voltá, Furés, Montmany, Mélich y Lunas.

L'endemá dilluns lo Centre Católich de D. Bosco d' Hostafranchs va venir á passar un día d' esbarjo entre nosaltres venint á la tarde, á donar una serenata al Centre deixantnos sentir unas quantas inspiradas composicions de cant llegint un soci un discurs que vessaba per tot arreu relligió y patriotisme.

— En mitj dels esforços que la impietat está fent per paganisar la societat de nostres días, es un consol al veure que en un poble com el de Esplugas del Llobregat, encara ja 'l caliu de la fe dels avis, y aixó ho demostran las festas següents: El Dijous y Divendres Sant varen ferse las ceremonias de costúm ab molt esplendor, el Sermó de Passió el va fer l' elocuent P. Faust Carrié, del Inmaculat Cor de María, lo cual va esser escoltat ab molta devoció per la gran multitud de fiels. Hermosíssim se va presentar el día de la Pascua de Resurrecció, y lo Coro del Centre Católich junt ab la Banda del Asilo Naval va sortir á cantar las Caramellas lo cual sas hermosas y frescas veus varen esser aplaudidas per tot lo poble que bullía en aytal día de entussiasme.

A las 9 varen assistir al ofici solemne, donant una proba de vera relligiositat, y dita Banda va tocar algunas melodías.

Al acabar no podem menys de dar un vot^o de gracias als indivíduos del Coro, de la Banda, y á sos directors D. Andreu Amat y D. Juan Badó y al mateix temps al Sr. President del Centre Católich D. Joseph Bonal, organisador de aqueixa gran festa y á la simpática senyoreta Rosalía Argenú, que va guarnir las paneretas de la recapta del Coro, lo cual demostra son gust artístich.

— Nos camunican de Vilanova y Geltrú que en lo teatre del Circol Católich de dita Vila se representá lo día de Pascua lo celebrat drama de 'n Joseph O. Marriera «Lo retorn del Hereuhet» el que sortí un poch desigual tal volta per lo poch acert en lo reparto puig haventhi aficionats per fero tot be, se donaren papers importants á joves principiants. ¿Perque no hi sortiren los senyors Montagut, Burgués y Soler, teninti paper pe 'l seu caracter? ¿Que eran á menjar la mona tal volta? Si es aixís se 'ls dispensa.

També per fi de festa tenint moltas pessas de repertori se representá un monólech del cual la concurrencia que assistí ne sortí algo ensopida.

PASA TEMPS

★

Targeta

RAMONET DE MORFE

Clot.

Formar ab aquestas lletras degudament combinadas lo nom d' un drama catalá católich.

Corre-Cuyta.

★

La solucio en el número próxim.

SOLUCIONS AL NÚMERO 9

Logogrifo númerich.—*Filomena.*

Fnga de vocals

A cert cego, D. Baptista li vá un día preguntar:

—¿Coneix á Don Baltasar?—

Y ell digué: —'L conech de *vista.*

CORRESPONDENC A

Aruaf. — Procurarem aprofitar algo.
P. Pape. — Es molt fluix. *J. C. Pepet de la closca y Anton del corral.* — No va. *S. S.* oferta. N hi agrahirém l' envió de sa y *O.* — L' contra *P.* al torn.

KIOSKO POPULAR

— Rambla del Centre —
devant del Restaurant Martín

Lo **Kiosko Popular** dona desde cincn céntims de gasto un cupó y algún altre regalo. Te un catálech ab 1,000 obras diferentes catalanas y castellanas.

A V I S

A tots los que comprin lo próxim número de LA BARRETINA en lo **Kiosko Popular** se los hi donará un cupó, un paquet de sobres y un altre sobre ab 10 segells catalanistas diferentes.

SERVEYS DE LA COMPANYIA TRASATLANTICA DE BARCELONA

Duas expedicions mensuals á Cuba y Méxich, una del Nort y altra del Medi-
terrani.

Una expedició mensual á Centre América.

Una expedició mensual á Rio de la Plata.

Una expedició mensual al Brasil arribant fins al Pacífich.

Tretze expedicions anyals á Filipinas.

Una expedició mensual á Canarias.

Sis expedicions anyals á Fernando Poó.

156 expedicions anyals entre Cádiz y Tanger arribant fins á Algeciras y Gi-
braltar.

Las fetxas y escalas s' anunciarán oportunament.

Pera més informes, acudeixis als Agents de la Companyia

LLOMBART GERMANS

Fábrica de llibres Comercials, Mostruaris, Facturas y demás treballs del ram. Secció especial per la encuadernació de Missals y llibres monumentals de Cant-Plá.

CASA OBERTA EN LO ANY 1871

FORN DE LA FONDA, 4, travessia del carrer Tarrós

Per mes comoditat dels nostres clients 'ls models dels llibres 's prenen á domicili

Francisco Badia, impresor Doctor Dou, 14.—Barcelona